

Tomáš Sitar 9. A + Zara Pšenčíková 9. B

Z - Vážený pane řediteli, vážené paní učitelky a páni učitelé, milí rodiče a prarodiče, spolužáci a kamarádi. Rádi bychom si nyní připomněli naši krásnou devítiletou cestu základní školou. A protože nechceme vzpomínat sami, tak pojdte s námi.

T - Všechno to začalo 1. září 2014. Ten den, na který jsme se všichni tak moc těšili, přišlo. A tak se slavnostní zahájení konalo ve školní jídelně, kde nás přivítala bývalá paní ředitelka Eva Kadrmasová. Do třídy už si nás odváděly naše paní učitelky.

Z – Třída 1. B byla třída Delfínků. Mnozí z nás se prvního školního dne velmi obávali. Třeba Monča se tak bála, že se dokonce i rozplakala. My holky si z 1. září pamatujeme hlavně okamžik, kdy jsme si vybíraly značky. Těmi jsme pak měly označené sešity a pomůcky. Srdíčko bylo jenom jedno. Ale toužily jsme po něm skoro všechny holky. A, vyfoukla nám ho Barča. Ani netušila, kolika spolužačkám to bylo líto.

T – Já mám na 1. září taky vzpomínku. Sedl jsem si do první lavice k učitelskému stolku s kamarádem Kubou, znali jsme se ze školky. Naší paní učitelkou byla Renata Němcová. A když se nám první den představovala, přišlo to Kubovi vtipné a tvrdil mi, že paní učitelka je z Německa. Naše třída 1. A byla třída Tygříků. Ve třídě jsme dokonce měli plyšového tygříka, kterému jsme vymýšleli jméno. Byl to Salmík. A každé ráno jsme se zdravovali nejen s paní učitelkou, ale i se Salmíkem.

Z – Naše paní učitelka se jmenovala Helena Lusalová. Měla nás od první až do čtvrté třídy. Byla moc moc hodná, milá, starostlivá. Učila nás číst, psát a počítat. Vzpomínám si na náš první červený slabikář a na písanky, taky na matematiku se zajíčky a stromečky na špejlích. Ve třídě s námi byla i paní asistentka Eva Hradilová, ta pro nás byla nejen velkou pomocnicí, ale i velkou kamarádkou. Nejvíc jsme na ní obdivovali její vlasy. Paní asistentka totiž barvu vlasů měnila docela často a hlavně se nebála experimentovat, takže její vlasy bývaly barevně velmi výrazné.

T – Naše paní učitelka Renata Němcová byla taky mooc hodná a milá. Nikča o ní říká, že byla taky krásná, jako princezna. I ona nás učila písmenka a čísla. A nejen to. Učili jsme se o přírodě, chodili na procházky do lesa, zpívali jsme, malovali, lepili i stříhali, cvičili jsme na hřišti i v tělocvičně, učili se plavat ve velkém bazénu. Rádi vzpomínáme na pondělní povídání v kroužku na koberci o víkendových zážitcích. Máme na paní učitelku moře vzpomínek.

Z – I my jsme toho s paní učitelkou Helenou a s asistentkou Evou prožili spoustu. Pamatuji si na hodiny tělocviku s velikým barevným padákem ve tvaru kruhu, pod který jsme se schovávali. Rádi vzpomínáme na hodiny hudební výchovy, na zpívání u klavíru a na tancování. Taky oslavy narozenin byly vždy s písničkou a s bonbony. A i vánoční čas byl ve třídě kouzelný – pouštěli jsme skořápkové lodičky, lili olovo, rozkrajovali jablíčka, zpívali koledy a těšili se z malých dárečků. A naše pirátská besídka, kterou jsme si připravili pro rodiče na závěr první třídy, byla úžasná. – No, musíme se taky ale přiznat, že jsme tu naši skvělou paní učitelku někdy trochu, někdy víc, zlobili. Třeba jsme jí na židli dávali umělého hada a měli jsme radost z toho, když jsme ji vylekali. Někdy jsme divočili, křičeli, neposlouchali. Ti největší zlobivci pak dostávali za trest razítko s obrázkem cibule.

T – Druhá a třetí třída s paní učitelkou Němcovou s sebou přinesla i hodně učení – například v češtině jsme se museli doslova poprat s vyjmenovanými slovy a v matematice jsme museli zvládnout násobilku. Ale učení nebylo mučení. Bavilo nás. Rádi také vzpomínáme na hodiny tělocviku a na plavání, na soutěže v recitaci i ve zpěvu, na besídky, na návštěvy divadel a muzeí. Pamatuji se, že v blanenském zámku jsme točili vlastní film v dobových historických kostýmech. - A nesmím zapomenout, že k nám do třetí třídy přišel nový spolužák Battu a do čtvrté Jáchym.

Z – k nám ve druhé třídě přišla z Boskovic Laura, ve třetí třídě ze Skalice Anička a z Olomučan Hanka, ve čtvrté až z Krkonoš Martin. Nás, holky, v tu dobu, kluci ještě moc nezajímali. Jedině snad Dominik. Tenkrát byly moderní gumičkové náramky. A Domča přinesl do školy asi milion gumiček ve čtyřech kufřících, všechny jsme mu je záviděly. A taky si pamatuju, že se nám, holkám, už tenkrát líbil Jarda Krejčíř. Sedět s ním lavici, wau, to byla výhra. A když pak Jarda na plné čáře vyhrál třídního Zlatého slavíka s písni Pen Pie Pineapple Apple Pen, zbožňovaly jsme ho všechny.

T – Ve třetí třídě jsme byli poprvé na škole v přírodě v Soběšicích na Jezírku. Někteří poprvé týden bez maminek. Takže to bylo večer i se slíčkami.

Z – Hmm, máš pravdu, myslím, že nejvíc tenkrát brečel Max a chtěl dokonce odjet domů. Taky si všichni pamatujeme na ranní překvapení. Ačkoliv byl duben, ráno ležel venku sníh. Že přijde taková zima, nikdo nečekal. O rok později už jsme si pobyt na škole v přírodě, s programem zaměřeným na zkoumání života ve vodě, užili v kraťasech a tričku.

T – jo, jo. Skvělé bylo například chytání čolků z jezírka. A pamatujete si na Vítkovu příhodu, kdy se mu u oběda přímo v talíři objevila housenka? Fuj! Nejde taky zapomenout na Kubu a jeho vtip, dal tenkrát holkám do pokoje plastové hovínko.

Z – Ve třetí a čtvrté třídě byla naší velikou zálibou hoňkoschovka. Jé, kolik my kvůli ní měli odřených kolen. A taky si pamatuju na stezku odvahy, na nocování ve škole, na návštěvy knihovny a divadla. Taky u hasičů jsme byli. A v Brně v planetáriu.

T – Ve čtvrté třídě jsme dostali my, tedy áčko, novou paní učitelku Ivu Kakáčovou. Byla krásná a strašlivě moc hodná. Nádherně zpívala. Škoda, že na ni nemáme víc vzpomínek. Měla nás jen krátce. Do cesty se paní učitelce postavily zdravotní problémy. A tak nás uprostřed školního roku převzala paní učitelka Andrea Babková.

Z – Na konci čtvrté třídy jsme se my, béčko, loučili s paní učitelku Helenou. Rozlučková party spojená s přespáním ve škole byla skvělá. Hlavně jsme měli radost z toho, že paní učitelku potěšil dárek na rozloučenou – video zachycující čtyři společně strávené roky. Do páté třídy jsme nastupovali trochu s obavami, ještěže paní asistentka Eva nám zůstala. Ta byla takovou naší jistotou ve velkém neznámu, které nás čekalo. Přišli k nám noví spolužáci – Adam a Štěpán.

T – Na pátou třídu a paní učitelku Babkovou vzpomínáme rádi. Snažila se učit tak, aby nás to bavilo, a myslím si, že se jí to dařilo. Spali jsme společně ve škole, měli stezku odvahy, byli v divadle a nechyběl ani školní výlet. - Taky k nám přišli noví spolužáci z Dolní Lhoty- Deniska, Adélka, Amálka, Adam a Broňa. A hned první den se tahle malá parta ztratila. A jak vnímali Lhoteční přestup do nové školy? Trochu šok. Obrovská škola, zamotané chodby, hluk a křik, hodně dětí, noví učitelé.

T - A jak prožily začátky ve škole děti v Dolní Lhotě? V první a čtvrté třídě je učila paní učitelka Dagmar Bačkovská. Měla tmavé vlasy a přísný výraz, ale když se usmála, byla přísnost ta tam. Všichni ji měli rádi a moc nás mrzí, že tu dnes nemůže být s námi. Snad se na nás z nebe paní učitelky Dáša a Iva dívají a mají z nás radost. Ve druhé a třetí třídě učila dolnohotecké spolužáky paní učitelka Dana Wutková. Vzpomínáte si: Co nemáš? – Sešit! – A kde ho máš? – Doma. – No tam je mu dooobře!

Z – Pro naši třídu nastala v pátém ročníku veliká změna. Nejen nová paní učitelka třídní, ale hlavně více učitelů – na češtinu, na matematiku, na angličtinu, na vlastivědu a přírodovědu. Ze začátku to bylo trochu těžké. Třeba pana učitele Davida Tvardíka jsme se trochu báli. Byl vysoký a tvářil se přísně. Brzy se však ukázalo, že naše obavy byly zbytečné, pan učitel byl fajn. A často nám opakoval, že se učíme ne kvůli známám, ale pro sebe. Na matematiku jsme měli paní učitelku Darju Tesařovou. A vydržela to s námi až do devítky. Paní učitelka je veliký matematický nadšenec. Málokdy přišla do hodiny pozdě a často hodiny přetahovala. No jo, rozpočítaný příklad se přece musel vždycky dopočítat bez ohledu na to, jestli už zvonilo.

T – A koho jste dostali jako paní učitelku třídní?

Z – naší novou třídní učitelkou se nestal nikdo jiný než vášnivá čtenářka, učitelka češtiny a němčiny, Vlasta Plchová. Myslím, že co se češtiny týče, nemohli jsme dostat nikoho lepšího. Paní učitelka byla na nás náročná a snažila se nás přimět v hodinách k aktivitě a práci. Ale čím jsme byli starší, tím to měla s námi náročnější. Často nám říkala, že mnohé přeprala lenost a že je potřeba se leností bojovat a že ten boj musíme vyhrát my sami.

V páté třídě námi nocovala ve škole a připravila nám stezku odvahy, venku – v lese – potmě a bez baterek, strašlivě jsme se báli. Pekla s námi štrúdl, vzala nás do Rájce na zimní výpravu za rozkvetlými kaméliemi, byli jsme v divadle, na školním výletě v Rudce v jeskyni blanických rytířů. Taky jsme chodívali do knihovny, nejenom do té městské, ale hlavně do té naší, školní. Čtenářské hodiny, v nichž jsme prožívali příběhy hrdinů z různých knih, bývaly moc fajn. A, Tome, víš, co neměla ráda? Sliz, se kterým jsme si neustále chtěli hrát.

T – My taky měli v páté třídě takové „období slizu“. Taky naše paní učitelka Andrea z něj nebyla nadšená. Dokonce se jí jednou přihodilo, že se do ještě nezaschnutého nedovyrobeného slizu při-le-pi-la. - A šestá třída? 2. stupeň?

Z – No, pro nás vlastně žádná velká změna. Sice nově zeměpis, přírodopis a dějepis, nějakí noví učitelé – ale my už na více různých učitelů byli zvyklí. Jedinou změnou snad bylo to, že se s námi rozloučila paní asistentka Eva. Místo ní k nám nastoupila paní asistentka Jitka Matalová. Ta byla taková naše velká kamarádka. O přestávkách si s námi hodně povídala, kdo potřeboval, vysvětlovala mu učivo, a dokonce nám, to bych asi neměla říkat, párkrát i při testu napověděla. – Pro tvou třídu, Tome, přestup na druhý stupeň musel být větší změnou než pro nás, že?

T – Ano, máš pravdu. Prázdniny utekly jako voda a my byli najednou šestáci. Z nejstarších na 1. stupni jsme se rázem stali nejmladšími na stupni druhém. Několik spolužáků odešlo na gymnázium – Lucka a Julča, Róza, Vítek, Adam a Nik. A my - nová třída v jiné budově, nové předměty, noví učitelé. Byl to nezvyk, na každou hodinu jiný učitel, ze začátku to pro nás bylo opravdu dost náročné. Za třídní jsme dostali milou a starostlivou dějepisářku Radku Ungermanovou. Asi jsme ani nemohli dostat nikoho hodnějšího. Chvíli trvalo, než jsme si zapamatovali to její složité dlouhé příjmení. Hned od začátku jsme z ní měli veliký respekt. Čím víc jsme ji ale znali, tím více jsme ji měli rádi.

A zatímco jsme si zvykaly na všechny změny v šesté třídě a šířili si mezi sebou dojmy ze všeho toho nového kolem nás, světem se začal šířit dosud neznámý COVID.

Z – Všichni si pamatujeme na hodinu informatiky, do které přišel pan učitel Barták a řekl nám, že se školy zavírají a my budeme mít ... možná, asi ...dva týdny volna. Jak my se tenkrát strašlivě radovali. Jenomže to jsme ještě netušili, že se do školy už nepodíváme a společně do lavic vlastně neusedneme. Distanční výuka - týdenní plány úkolů, komunikace přes Skype, e-mail či Whatsapp. Učitelé hledali způsoby a možnosti, jak nás učit takto „na dálku“. Nebylo to vůbec snadné. Pamatujete si na videa, které nám točila paní učitelka do češtiny?

T – Covid nás jako nezvaný host provázel vlastně celou sedmou třídu. Na podzim jsme sice do školy ještě mohli, ale pak nastala on-line výuka, tentokrát byl rozvrh pravidelný a setkávání přes Teamsy, úkoly a testy v EduPage. Nevzpomínáme na to období zrovna rádi. Potkávat se se spolužáky a s učiteli jen přes počítačovou obrazovku bylo smutné. Ale jinak to prostě nešlo. Ten mezilidský kontakt nám moc chyběl. Nikdy bych nevěřil, že se nám po škole bude vlastně stýskat.

Z – Zpět do školy jsme se vrátili až v květnu. A bylo moc fajn, že jsme mohli mít školní výlet. Společně s áčkem jsme se vypravili na nedaleké Chlumy. Kluci, pamatujete, jak se vám podařilo skutálet balík sena až do potoka? A jak Broňa vešel celou akci, aby byl balík z vody zachráněn?

T – V osmé třídě jsme si docela mákli. Hodně učiva bylo potřeba dohnat a docvičit. My ale žili více kamarády než učením. Suprový byl lyžařský výcvik, na který jsme odjeli do Beskyd do Karolinky společně i se sedmáky. Byl to bezvadný týden. Užili jsme si super lyžovačku. Taková Nikča stála na lyžích poprvé. Ze začátku byla více na zemi než na nohou. Ale ten pokrok. Na konci týdne zvládla vyjet na vleku nahoru a pomalými obloučky sjet dolů.

Z – A užili jsme si nejen lyžovačku.... Fůra dalších zážitků, to prostě jen tak někde nezažijete! Večerní party, povídání, družení, tajné návštěvy na pokojích po večerce Vznikla nová přátelství, taky se objevily první lásky a hlavně jsme se my z béčka velmi skamarádili se spolužáky z áčka.

T – Takže bylo moc fajn, když jsme pak i do Prahy mohli vyrazit společně. A schválně, pamatujete si třeba někdo, kolik schodů má Petřínská rozhledna? Amálka to ví dodnes, 299! I školní výlet byl společný, áčko s béčkem. Tentokrát do Boskovic na laser game a procházkou Pilským údolím do Skalice. Cestou si Romča poranila koleno. Nejprve ji poponášeli kluci, pak ji doslova zachránil pan Plch, manžel paní učitelky, který pro ni přijel autem a donesl Romču v náručí až domů.

Z – A začala devítka. Na jednu stranu jsme se na ni moc těšili. Být nejstaršími, nejzkušenějšími žáky na škole, to je potřeba si užít. Na druhou stranu jsme věděli, že je před námi úkol nejtěžší – vybrat si střední školu a zvládnout přijímačky.

T – Podzim se na Salmovce nesl v duchu oslav. Škola totiž slavila narozeniny, 40. výročí. A tak se konal Den otevřených dveří, byl vydán almanach a hlavně proběhla školní akademie. Já si tenkrát moderování fakt užil. A ty?

Z – Tome, že se ptáš. Bylo to super. I když jsem čtyři dny před akademií kvůli nachlazení skoro přišla o hlas a generálku v tělocvičně musela narychlo moderovat místo mě Monča.

T – Na listopadový týdenní pobyt na Rychtě v Krásensku taky moc rádi vzpomínáme. Hodně nových a zajímavých poznatků a informací z oblasti ekologie, skupinová tvoření, hry, projekty, výprava do Rudického propadání, zkoumání kvality vody v terénu, ale také noční hry – třeba Slunovrazi, tetování Henou, zvířata v teráriích. Podržel si agamy a gekončíky, sáhnout na švába, nebo chytnout hada – k tomu neměl každý odvahu. A co teprve pozorovat krmení hada Karla živou myškou? A navíc tam výborně vařili, mohli jsme si i něco zajímavého vyrobit, např. ze včelího vosku a z ovčího rouna a taky byl čas na povídání a hlavně....

Z - ... hlavně byla party poslední večer. Rozjely to s námi i paní učitelky Radka a Vlasta. Vůbec se nebály tzv. se odvázat. Nejlepší byl ovšem tanec, který si pro nás připravili kluci – wau – choreografie s překvapením a sundaná trička.

T – S podzimem začala také příprava na přijímací zkoušky. Nejprve v rámci hodin matematiky a češtiny, od ledna pak probíhala ranní setkání, v nichž jsme procházeli cermatové testy z minulých let. Někdo se připravoval poctivě a intenzivně a měl třeba ještě i další doučování nebo jiné přípravné kurzy, někdo to měl tzv. na háku a nepředřel se. Každopádně platilo, co říkaly paní učitelky češtiny i matematiky – „těžko na cvičišti, lehké na bojišti.“

Z – Paním učitelkám Darji Tesařové a Vlastě Plchové patří obrovský dík. Obě se nám snažily v přípravě maximálně pomoci a byly tu pro nás. Podpořily nás i po stránce psychické. Nebylo to totiž pro nás vůbec jednoduché, slyšet ze všech stran, jak jsme populačně silný ročník a že boj o místa na středních školách bude krutý. A byl.

T – Někteří se dostali na vysněnou školu hned, patřili tedy k těm šťastným, přijatým. Jiní uspěli na odvolání, někdo v druhém kole. I když se někteří z nás nedostali na školu, kterou si vysnili, každopádně v tuto chvíli střední školu máme vybranou všichni.

Z – Doslova odměnou za přijímačky nám byl týdenní pobyt v Anglii, na který jsme odjeli s paními učitelkami Míšou Smejkalovou, Natálií Gorodkovovou a panem učitelem Štěpánem Havlíčkem. Byl to opravdu zážitek. Náročná cesta tam - 22 hodin v autobuse, komplikace na lodi cestou zpět, taky bydlet v rodinách u úplně cizích lidí... zkrátka nové zkušenosti. A hlavně Brighton, hrad Windsor, studio Harryho Pottera, Oxfordská univerzita a Londýn se svým Big Benem, London Eye.

T – taky naše poslední školní výlety byly - prostě bez chyby.

Z – My byli na dvou jednodenních výletech. Paní učitelka Vlasta se rozhodla uspořádat výlety dle našich přání. A tak jsme vyrazili do Vysočan a odtud na Baldovec. Zde jsme se utkali v paintballu a vyzkoušeli jsme lezeckou stěnu a lezecké vysoké překážky. Někteří z nás tak trochu překonávali sami sebe. Nejlepší bylo, že jsme se jistili navzájem a museli jsme věřit, že nás ten druhý dolů prostě nepustí. Ten druhý školní výlet byl do Brna na tři únikové hry. Nikdo z nás žádnou únikovku dosud nehrál a všichni jsme byli z her fakt nadšení. Nákupy ve Vaňkovce byly příjemným bonusem výletu.

T – To my se vydali na dva dny na Pálavu. První den byl fyzicky dost obtížný. Pěší túra z Dolních Věstonic přes Děvičky, Klentnici a Sirotčí hrádek až do Mikulova byla fakt náročná, v nohách 20 km. Ale skvělá večeře nám vrátila energii, takže jsme si užili i bezva večer. A pamatujte si, když se chce, všechno jde. Vždyť my kluci jsme dokázali zazpívat píseň Skákal pes přes oves jako operu a jaký je to teď internetový hit. Druhý den nás čekala plavba parníčkem po Nových Mlýnech a návštěva Pouzdřanské stepi. Jen tak ležet v trávě, pozorovat plující mraky na obloze a poslouchat zpěv ptáků – nikdy bych si nemyslel, že i tohle pro mne bude zážitkem, na který budu vzpomínat.

Z – No a najednou je konce. Už mi nikdo z mých spolužáků nevezme a neschová pouzdro, nehodí pantofli do koše. Už nikdy nebudeme tři holky v jedné kabině na záchodě tajně zapínat mobily. Už nikdy nebudeme stát zde v jídelně ve frontě na oběd. Už nikdy nebudeme společně sedět v lavicích v našich třídách. Už to nebudou naše třídy. Ale vy, budete napořád mými spolužáky, i když bývalými. A vy, učitelé, budete napořád mými – našimi učiteli.